

Cuvânt înainte

Dragă cititorule,

Nu-ți promit epifanii, dar îți pun pe tavă un suflet și o experiență de viață. Trebuie să te avertizez încă de la început că acesta este un debut. Nu este un roman, nu este o biografie, nu este o carte motivatională. Nu este niciuna dintre acestea, deși ar putea fi o combinație între ele.

Nu-ți promit rețete pentru fericire, dar te fac părtaș la povestile mele, cum sunt ele, cu bune și cu mai puțin bune. Am scris despre muncă, despre muncă din greu și despre bucurii, despre bucurii dintr-o muncă bună și iubiri, despre iubiri mai puțin perfecte și adună una câte una ideile pe care ți le împărtășesc aici. Răspunde, testează, ceartă-mă, aprobă-mă, serle-mi!

Nu concurez cu Dumnezeu la postul de Arogătorul și aici nu fac managementul bunului-simț. Am scris cartea asta din dragoste pentru fiecare dintre cei care mă înconjură de realitatea vremurilor noastre. Nu cred că trebuie să observ, pentru că sunt genul de om care își apără de sine dată țara. Nu cu un patriotism „habotnic”, ci cu o dragoste că avem atâtea valori de care să fim mândri și să rămânem pe urmele cărora merită să călcăm, pe care să le păstrăm.

5 Cuvânt înainte

Partea I. INDICATIV PREZENT

11 Oamenii-Plante versus Oamenii-Flori

19 Scrisoare deschisă tinerilor talentați

31 Viitorul aparține... cui îl vrea!

41 De la tarla la... cafea

Partea a II-a. PREZENTUL CONTINUU

53 Femeile-Rucsac și Bărbații-Praștie

67 Obiceiurile nunții... la români

77 Despre divorț... numai de bine!

87 Amantele. Specia Amor Errans

105 Femeia... în oglindă

115 Pixeli versus sentimente. Din ce se coagulează iubirea?

127 Iubiri de iubit într-o viață

Partea a III-a. INFINITIV

155 Din Loja de Business

159 Afaceri din instinct: îmbogățește-te dăruind

169 Ce înseamnă să fii numărul 1 într-un domeniu?

171 De ce doar unii au succes?

173 Cărți pentru business, cărți pentru suflet

175 Cât de mult contează imaginea în business?

177 Pro și contra unui business pe cont propriu

- 179 Pauza de la antreprenoriat: călătoriile
- 181 Talent versus know-how în antreprenoriatul de nișă
- 183 Lecțiile top notch ale ultimilor cinci ani de business
- 185 Sfaturile pe care aș fi vrut să le primesc când mi-am început afacerea
- 187 Diavolul se îmbracă de la Prada sau cum poți învăța lecții prețioase de la cele mai puternice femei ale lumii

Partea a II-a. PREZENTUL CONTINUU

23	Femeile-Russac și Bărbășii-Prastie
67	Obiceiurile noastre... la români
77	Despre divorț... numai de bine!
87	Amantele. Specia Amor Eritas
105	Femeia... în oglindă
115	Pixelii versus sentimentele. Din ce se cogulcaza iubirea?
127	Iubiri de iubiri într-o viață

Partea a III-a. IMPERATIV

155	Din Loja de Business
159	Afaceri din instinct: împogăște-te de-a viață!
169	Ce înseamnă să îți numărai 1 întru un domeniu?
171	De ce doar unii au succes?
173	Cărți pentru business, câtă vreme suferi?
175	Cât de mult contează imaginea în business?
177	Pro și contra unui business pe cont propriu

Oamenii-Plante versus Oamenii-Flori

„*Lenea e o sinucidere blândă.*“

Nicolae Iorga

Viața are mai multe uși. Și ferestre. Unii intră pe ușa din spate, umili și nepregătiți pentru ce îi așteaptă. Alții intră printr-o ușă laterală gata, gata să demonstreze de ce sunt în stare. Alții intră aplaudați pe ușa din față, cu onoruri și salve, bucurându-se (sau nu?) de ceea ce li se întâmplă. Da, viața nu este corectă, nu există egalitate... și câte și mai câte astfel de versiuni de propoziții nu există? Însă eu nici nu sunt și nici nu scriu aici ca să vă arunc în față citate sau adevăruri absolute, ci pentru a vă povesti cum partea plină a paharului se descoperă exact atunci când te aștepți mai puțin.

N-o fi ea viața corectă, însă are totuși un mod al ei de a împărți daruri. Și nu știu cum se face că cei mai necăjiți și năpăstuiți sunt cei ce intră pe ușa din față. Cum am ajuns la concluzia asta? Imediat vă spun, doar să aveți un pic de răbdare.

Știu că fiecare dintre noi are o proprie clasificare a oamenilor. Celebrul psiholog Jung clasifica oamenii după *tipurile psihologice*, fixistul Carl Linee – după specie,

sociologi precum Norman Goodman sau Emile Durkheim îi diferențiază după apartenența socială, rasiștii ne împart pe toți în albi și negri, scriitoarea Aurora Liiceanu ne clasifică în „oameni care au pe dracu' în ei și oameni care nu îl au pe dracu' în ei“, iar o prietenă de-a mea face o împărțire simplistă, la doi: oameni buni și oameni răi.

Fiecare dintre noi are propria clasificare, propriile criterii de selecție și propriile instrumente de măsurare. Pentru mine, omul care pune munca pe primul loc, care aduce sinceritatea și omenia ca argument suprem în orice discuție și pentru care voința este aserțiunea magică a individului, există două mari categorii: Oameni-Plante și Oameni-Flori. Și Restul – o minoritate despre care nu voi vorbi aici.

Fără să lezez semantico-morfologic pe cineva, voi încropi și două descrieri amănunțite ale acestor două categorii pur *simonice* (adică ale mele).

Pe scurt, voi începe cu Oamenii-Flori – cei în preajma cărora aș vrea să mă aflu cât mai des.

Oamenii-Flori formează un soi de spumă a societății, o parte selectă a unui grup privilegiat de oameni muncitori, darnici, generoși. În principiu, dacă sunt studiați cu atenție, fac parte din oamenii care au intrat ori pe ușa din dos, ori pe una dintre ușile laterale și-au vrut să demonstreze că sunt creați din cele mai fine, dar, totodată, dure materiale. Sunt oamenii pe care te poți baza, oamenii care îți vor răspunde sincer la întrebări, oameni-oglină în care te poți dezgoli exact așa cum ești, fără teama de a pierde ceva din tine.

Supranumiți și Oamenii-de-Dulceață, sufletele acestea au ca valori prietenia, curajul, modestia, altruismul și alte câteva cuvinte ieșite din uzul discuțiilor banale la telefon. Pe cât sunt de rari, pe atât sunt de valoroși. Ei bine, și pentru că toate lucrurile sunt construite în antiteză pe lumea aceasta, Oamenii-Flori au nevoie de un contrast. Au nevoie

de Oamenii-Plante, sau de „Legumele Societății“, specie pe cale de ne-dispariție și cu accente de caracter din ce în ce mai pronunțate. Să ne ferească Dumnezeu!

Oamenii-Plante. Starea de legumicultură

În perioada liceului, când mă speteam să-mi fac temele cu ajutorul tuturor culegerile deschise, iar timpul meu liber se reducea la citit și furat meserie de la cei mai buni, am identificat primele specii de Oameni-Plante. Ajunsesem să îi reperez ușor: veneau la liceu aduși de automobile foarte scumpe care îi lăseau „dogoriți“ la poarta instituției de învățământ, aveau permanent ca accesoriu un aer de „hop-hop-știe-tot“ și câte o pereche de încălțăminte nouă în fiecare zi a anului școlar (îmi aduc aminte că mă apucasem o dată, în virtutea calităților mele de matematician, să calculez câte perechi de pantofi etala una dintre colegele mele pe durata celor patru ani de studiu; am ajuns la incredibilul număr 576; și nu, nu exagerez!).

Așadar, am putut să mă „bucur“ încă de tânără de prezența unor exemple de Oameni-Plante în libertate: pui care se hrănesc din buzunarul părinților, pentru care scopul suprem este epatarea și pentru care virtutea are un singur titlu – AROGANȚĂ.

Însă cei care intră pe ușa din față tind să capete câteva handicapuri umane precum „lipsa ambiției“, „impotența de a te bucura de lucrurile mici“, „invidia unui zâmbet sincer“, „prietenii false, bazate doar pe câștig“ și câte și mai câte astfel de boli, de care săracii Tineri-Plante nu se pot vindeca.

Erau momente în care nu înțelegeam cum este posibil ca un *plantonache* din asta să îi răspundă șmecherește profesorului de română. Au fost destule ore însă și când specimenul a fost pus la punct de profesori curajoși care nu se lăseau impresionați de luciul sumelor pentru puncte în plus la teză. Da, da, nu vă feriți ochii, știm cu toții cum se

întâmplă lucrurile în anumite unități de învățământ. Nu înșir cuvinte pentru pudibonzi și nici pentru cei care nu sunt suficient de solizi cât să dea piept cu adevărul. Una peste alta, liceul poate constitui o lecție dacă știi exact ce trebuie să înveți din ea.

Treptat, timpul – magicul timp! – mi-a arătat că majoritatea celor intrați pe ușa din față nu au o viață care continuă în urale. Ba mai mult, handicapurile de care vorbeam anterior îi destabilizează, îi golesc și îi îngenunchează în fața celor care muncesc, care învață repede mersul lucrurilor și care știu că cinstea și propriul bagaj de cunoștințe îi pot duce la destinația dorită mai repede decât o poate face orice mașină scumpă cu mulți cai-putere în dotare sau orice pereche nouă de pantofi „de firmă”. *Long-term strategy* îi zice în business și în viață parcă se numește... modestie?

În ultimul an de liceu, găștile de Oameni-Plante păreau să aibă tot timpul din lume, iar noi, „tocilarii”, stăteam cumiști și învățam pentru bacalaureat – marele examen al vieții până la acea dată. Și da, am scris până mi-au apărut monturi la degete, pentru că îmi doream atât de mult să ajung la „destinația mea”. La vârsta de 18 ani eram directorul unei agenții de modelling, realizam și semnam rubricile de modă pentru două reviste naționale și... mi-am regăsit numele scris primul pe lista celor acceptați în cadrul Universității de Artă, Secția Regie Teatru și Film. Nu m-am dat niciodată în vânt după petreceri și socializări sintetice. Munceam în timpul liber, fără să-mi permit luxul de a pierde nopțile. Am bifat realizări una după alta nu pentru a căuta laudele cuiva, ci pentru că munca mă fascina.

Împlinisem 18 ani și organizam cursuri de modelling, mers scenic, bune maniere, noțiuni de estetică și vestimentație, realizam mișcarea scenică sau coregrafia pentru câteva spectacole „cu titlu” din România. Nu m-am mulțumit niciodată cu puțin, pentru că îmi doream mai mult de la mine.

Nu regret nimic. Nici zilele trăite la intensitate maximă, nici orele de studiu intens și uneori pe furiș. Toate, rând pe rând, mi-au construit temelia riguroasă pe care mi-am clădit cariera. Am învățat să fiu mai întâi mentor și abia pe urmă manager, să fiu întâi coleg și abia apoi coordonator al echipelor și să fiu un OM-Floare.

Mi-aș dori că programa educațională să includă mai multe lecții despre cum să fi OM și abia apoi PROFESIONIST, să existe ore de educație specială pentru cei cărora le lipsește bunul-simț și ore de încărcare pozitivă pentru cei care nu pot lupta cu frustrarea dată de invidie. Ore care să definească adevăratele valori și ore cu oameni care să inspire tinerii să aleagă un pattern curat, nu unul poluat de media.

Sunt norocoasă că am niște părinți ca ai mei. Educația primită acasă mi-a filtrat ideea că doar prin munca proprie te poți ridica unde îți dorești, că poți strânge bani pentru călătoriile la care visezi și că bucuria îți va fi de 1313 ori mai mare atunci când reușești de unul singur decât atunci când ai totul la degetul mic. Pentru că, altfel, posibilitățile se transformă în anxietate și bogăția în ceva obișnuit.

Anhedonia – am auzit prima dată despre această boală în „Eseuri de îndrăgostit“, cartea lui Alain de Botton. Definită ca fiind „incapacitate de a resimți plăcerea în situații normale“, eu am identificat în Oamenii-Plante această afecțiune, care se dezvoltă direct proporțional cu abundența în care se scaldă. Ironic, nu-i așa?

Peste ani și ani...

Nu cred că există bunătate sau răutate predefinită în oameni. Cred cu tărie că familia, educația și conjuncturile te modelează într-o anume direcție. De aceea, n-am judecat niciodată un om, chiar dacă mi-a plăcut sau ba. Vorba celor

de la Compact: „După ani și ani“, lucrurile tind să capete alt înțeles. Vezi mai limpede caracterele oamenilor, experiențele îți maturizează și perspectiva, și judecata. Nu e ciudat cum continuăm să ne numim la fel (Simona, Mihaela, Laura, Andrei și așa mai departe) și totuși suntem alți oameni de la an la an, de la experiență la experiență?

M-am întâlnit, la un moment dat, cu unul dintre cei mai în vogă *plantonache* din liceu. Ciudate sunt cadrul și contextul în care ne-am întâlnit: la un interviu. Eu eram angajatorul. Aroganța sa de altădată cedase locul unei priviri aplecate și îndrăzneala pe care o știam atât de bine se căznea să reiasă din cele câteva propoziții cu greu închegate. Vanitatea nefondată se năruie în timp, mai ales dacă nu ai pus osul la treabă, dar ai fost învățat cu icre negre. Fostul meu coleg își căuta un loc de muncă după ce toată comoara pe care stătuse așezat până atunci se năruise după o greșală fără drept de apel a tatălui său.

Cum reacționezi atunci când, în fața ta, un fost coleg de liceu, fără calitățile necesare postului la care a apelat, începe să plângă? Gândeți-vă bine și hai să fie acesta exercițiul pentru astăzi. Nu de alta, dar s-ar putea ca o astfel de situație să te facă să vrei mai mult de la tine, pentru că știi că poți și nu pentru că ești învățat să ai ori să aștepți să-ți cadă perele zemoase din vestita zicală. Apropo, anotimpul acela s-a dus de mult: astăzi înving doar cei care sunt conștienți că pe termen lung reușești doar bazându-te pe propriile forțe. Și aceasta este doar o mostră din partea plină a paharului de care vă povesteam.

...te. Nu
sunt niște ga... actualității
românești. Poți să o... și să fi de acord,
poți să o citești și să te revolți. Poți chiar să lini scrii și să
discutăm. Poate ajungem la o concluzie. Sau la mai multe.
Eu încep.

Centrul Vechi al Capitalei este plin de PR-iste, cel puțin așa cum se găsesc joburile pe site-urile de profil. Mă